

Arrest

nr. 179 178 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 11 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 juli 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2009 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 18 augustus 2010 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 maart 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 augustus 2010 onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 22 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 augustus 2010 ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 1 oktober 2013, een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 oktober 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij verzoeksters derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 14 november 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.10.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[B.Z.] [...]

Nationaliteit: Marokko

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 22.07.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 18.08.2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 18.08.2010 (zie bevestiging arts d.d. 24.10.2013 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 22.07.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals

vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). “

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster ook op 14 november 2013 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering.

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.07.2013, haar betekend op 07.08.2013.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat het inreisverbod dat aan verzoekster op 14 november 2013 werd ter kennis gebracht een geldigheidsduur heeft van drie jaar en dat deze termijn ondertussen reeds is verstreken. Er blijkt derhalve niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De raadsvrouw van verzoekster stelt ter terechtzitting zich naar de wijsheid te gedragen, doch merkt op dat er mogelijk toch een moreel belang kan bestaan. Zij toont evenwel niet aan dat verzoekster door een zodanig zwaar grievende onwettigheid is getroffen dat zij daaraan een gekwalificeerd moreel belang zou kunnen ontleen (cf. RvS 13 januari 2004, nr. 127.068). Deze vaststelling volstaat om te concluderen dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van fair play en van *“het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling”*.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden: ” wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m. a. w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk

heeft gehandeld." (L.P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981, (81) 87.)

Dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag, [...] een schending inhoud[t] van het redelijkheidsbeginsel gezien bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, geenszins rekening wordt gehouden met de feitelijke gegevens.

Dat verweerster zonder grondig na te gaan wat de feitelijke gegevens zijn, gemakshalve overgaat tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag door te stellen dat de elementen gelijklopend zijn met de elementen van een voorgaande aanvraag tot medische regularisatie.

Dat het handelen van verweerster allesbehalve binnen de grenzen van het redelijkheidsbeginsel is, wanneer ze [...] de aanvraag van een alleenstaande vrouw die lijdt aan chronische aandoeningen zonder meer onontvankelijk verklaart. Er wordt geenszins rekening gehouden met de feitelijke elementen in het dossier, de achtergrond van verzoekster en de situatie waarin zij zal terechtkomen indien zij zou terugkeren naar Marokko."

4.1.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van fair play en van "het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling" dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidde op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij aangetekend schrijven van 18 augustus 2010 een aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. In het standaard medisch getuigschrift dat zij bij deze aanvraag voegde is aangegeven dat leverstoornissen en hyperthyroïdie werden gediagnosticeerd. In medische attesten die verzoekster nog indiende ter onderbouwing van voormelde aanvraag wordt tevens melding gemaakt van chronische kortademigheid, van lichte bloedafwijkingen, van mogelijk een leucopenie, van neurasthenie met chronisch depressief syndroom en van een cervicobrachiaal syndroom links.

Verzoekster bracht bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd van 1 oktober 2013 een standaard medisch getuigschrift aan waarin de arts die zij consulteerde vermeldt dat zij lijdt aan hyperthyroïdie, coxarthrose aan de linker heup – in een ander medisch attest omschreven als een cervicobrachiaal syndroom links –, cholecystolithiasis (galsteenlijden) en een chronische depressie. In de aanvullende medische attesten die zij nog bij deze aanvraag voegde wordt uiteengezet dat het galsteenlijden reeds werd verholpen door een laparoscopische cholecystectomie. Er wordt daarnaast nog verwezen naar afwijkende bloedwaarden met een leucopenie en naar chronische ademhalingsproblemen en wordt geduïd dat verzoekster angstig en licht depressief gestresseerd is. De stellingname van verweerder dat de elementen die door verzoekster werden aangebracht ter ondersteuning van de aanvraag van 1 oktober 2013 om tot een verblijf te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging te verkrijgen kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop haar machtigingsaanvraag van 18 augustus 2010 was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd. De enige aandoening die verzoekster niet inriep bij haar aanvraag van 18 augustus 2010 betreft het galsteenlijden, doch verzoekster bracht zelf stukken aan waaruit blijkt dat

deze bijkomende aandoening reeds werd verholpen in België, zodat niet blijkt dat verweerder onredelijk optrad door een medisch probleem dat reeds werd verholpen niet te weerhouden als een dienstig nieuw gegeven en te stellen dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is.

Verzoekster toont ook niet in concreto aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien, dat diens beoordeling van de voorgelegde stukken onredelijk is of dat hij door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt. Naast een paar rechtstheoretische beschouwingen beperkt zij zich immers tot de bewering dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke elementen van het dossier – waarbij zij niet uiteenzet welk nuttig feitelijk gegeven onterecht niet in aanmerking werd genomen – en het verwijzen naar *“de situatie waarin zij zal terechtkomen”*, waarbij zij niet uiteenzet waarom dit een nieuw element is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van fair play en van *“het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling”* wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster zonder gegronde reden ongegrond verklaart [...], houdt een ernstige schending van art. 3 van het EVRM in.

Dat de ernst van de zaak namelijk afdoende is weergegeven door de geneesheer, zoals ook blijkt uit het medisch getuigschrift.

Dat zonder twijfel vaststaat dat verzoekster levenslange behandeling nodig heeft.

Dat uit het bijgebracht stuk 6 volgt dat de geneesmiddelen die noodzakelijk zijn voor de gezondheid van verzoekster, zeer moeilijk te verkrijgen zijn.

Dat tevens vaststaat dat verzoekster in Marokko niet kan rekenen op de steun van haar familie om voor haar verzorging in te staan. Zij was genooddaakt uit Marokko te vluchten nu haar ex-man en diens familieleden haar achtervolgden ten gevolge van haar scheiding.

Bovendien beschikt zij niet over de nodige financiële middelen om in Marokko behandeld te worden.

Dat, indien verzoekster het land dient te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar, zij in Marokko haar leven zou riskeren, minstens op een mensonwaardige wijze zal leven.

Dat haar terugkeer naar Marokko, haar zal blootstellen aan mensonwaardige omstandigheden daar zij niet de nodige zorg zal krijgen en haar gezondheidstoestand enkel zal verslechteren.”

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat de eerste bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om af te reizen naar een regio of land waarvan zij meent dat zij er zal worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat het loutere feit dat verweerder vaststelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat zij voordien reeds een gelijkaardige aanvraag heeft ingediend op zich geen aanleiding geeft tot het besluit dat zij hierdoor wordt onderworpen aan de in voormelde verdragsbepaling omschreven handelingen.

Verzoeksters uiteenzetting omtrent de problemen die zij heeft met haar ex-echtgenoot en diens familie – die haar volgens haar verklaring achtervolgden – is daarnaast niet dienstig, aangezien niet blijkt dat verweerder hier rekening diende mee houden bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en de eerste bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om een aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in

te dienen indien zij van oordeel is dat zij ingevolge de houding van bepaalde personen in Marokko niet naar dat land kan terugkeren.

Verzoekster lijkt met haar uiteenzetting ook voorbij te gaan aan het feit dat verweerder bij de behandeling van haar tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds vaststelde dat de medische zorgen die zij nodig heeft in Marokko voor haar beschikbaar en toegankelijk zijn, zonder de steun van haar familieleden.

Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de eerste bestreden beslissing te nemen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij stelt het volgende:

“Dat de bestreden beslissing tevens een schending van het recht op privéleven inhoudt, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM.

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat de naaste omgeving van verzoekster in België leeft, en verzoekster met dien verstande het recht heeft om haar recht op de banden met haar vrienden, aldus haar privéleven beschermd te zien door haar sociale contacten te kunnen onderhouden.

Dat een terugkeer naar Marokko een schending inhoudt van haar recht op privéleven, daar zij geen banden meer heeft met Marokko.”

4.3.2. De Raad dient erop te wijzen dat de in voorliggende zaak eerst bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeksters verblijfssituatie op enigerlei wijze wordt veranderd, zodat zij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat deze beslissing *“een inmenging”* vormt in haar privé- of gezinsleven. Er dient tevens op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster verliest schijnbaar ook uit het oog dat de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt op haar derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij hierbij niet aantoonde in België relaties te hebben opgebouwd die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en dat zij ook bij haar verzoekschrift geen stukken voegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij dergelijke relaties opbouwde die door verweerder in het gedrang werden gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK